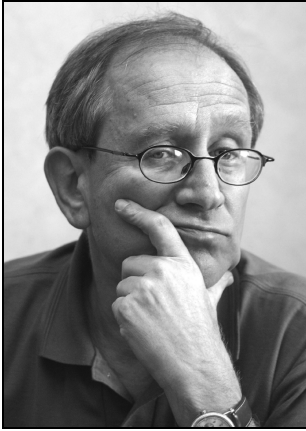

АЛЕКСЕЙ АЛЬОХИН

Роден е през 1949 г. Поет, критик, есеист. Завършил е Журналистическия факултет на Московския държавен университет. Член на Съюза на московските журналисти, Съюза на руските писатели и Съюза на писателите на Москва. През 1993 г. основава първото в историята на руската словесност „дебело“ списание за поезия „Арион“, чийто главен редактор е и понастоящем. Алексей Альохин е един от създателите и изтъкнатите майстори на съвременния руски свободен стих. Активно разработва новия за руската поезия жанр на „поетическото пътешествие“. Автор е на стихосбирки, сред които

се открояват Въпреки предвещанията на птиците (Вопреки предвещаниям птиц, 1994), Из неделна Европа (По воскресной Европе, 1997), Пиктограми (Пиктограммы, 1999), а също и на книги с художествена и документална проза, като особено ярки са постиженията му в Записки на хартиения змей (Записки бумажного змея, 2004). Неговите стихове и статии са преведени на редица чужди езици. Лауреат е на наградата „Петропол“ (Санкт Петербург, 2004).

Цикълът стихове, предложени в броя, са от книгата Псалм за пишещата машина (Псалом для пишмашилки, 2006).

ПОЕТ

на детето светът му е възголям
като бащината риза

на възрастния му е по мярка

на стареца му стяга и го прежулва

...а ти си заседнал в него
като земна пчела в цветче

ПОЕТ И МУЗА

еднооката муза на Бурлюк с накривени на една страна гърди
костеливата муза на символиста с цигаре от коруба на костенурка и кокаинов
блясък в очите
шавливата муза на Кузмин с напомадена лимба и впит бял панталон
просмуканата с тютюн муза на класика измъчила всички с мемоари
почесваща с пожълтял нокът брадавицата под боядисаните си коси
набитите музи на селските поети – цяла бригада
музата на Пушкин с атлазени пантофки и с повдигната дантелена фуста
физкултурничките на комсомолските поети:

издигнали се всичките до съветски дами
напращяла литинститутска муза от онези дето не носят сутиени под блузката и
ходят с изгрязани нокти

„Муза 2000“ –

ретроспекция и нови модели

със сменящи се панели

ще те вкарам тихичко на задния ред

никой няма да ни забележи

нобеловата муза на Пастернак в халат с копринени пискюли

музата на Винокуров с насапунисано пране в ръцете

подложили са ѝ леген за да не капе върху паркета

а тази сама на себе си муза се качва на подиума кършейки гръб

в дълга рокля

цял куп гумени розови музи за членове на Писателския Съюз

провинциалисти с фотоапарати някакви женоря с начервосани хищни устни

раздаване на талони за салона „Интимно подстригване“

– Защо онзи през цялото време мълчи?

– Музата му е в менопауза.

а този плешивец все глези своята месеста муза

с надежда нещо да му бутне

пък тя отдавна вдъхновява разни редактори и директори на издателства

„Избираме Мис Муза!“ –

литературоведи и критици с юнашки възгласи тътрят гинекологичен стол на

колелца окичен целия с цветни гирлянди

обърнал им гръб

тихият лирик крепи под ръка остарялата си муза

невръстен поет с муза тийнейджърка се промъкват покрай контролата

тайничко милвайки лисичето палтенце прекроено от стария мамин кожух

рахитичният амур се е скрил зад колоната и дебне момента

о моя първа музо

с ученическа кафява униформена рокля

прозрачен зелен чорап се търкаля на дивана навит като змия...

как мирише на дезодоранти

и пот

– Този пък откъде е намерил русалка?

– Качила го е върху спининга си докато е почивал от жена си на Колския полуостров

може пък изобщо:

моделът да е по-добър от Музата

не се опитва той да те обвърже

И като на картина от Дега

В чорап обува е едната му нога.

– Сам ли го измисли?

– Аха.

– Глупак.

изобщо никой си щом можеш да се влюбваш в облаците

и в пламъчето светлина която хвърля върху покривката
налятата във вазата вода пречупила стъблото възлесто на някакво цветче

не не

моя раздвояваща се в огледалото музо
от облеклото по теб са останали само бели ивици неизгоряла от слънцето кожа
и пръстенче с корал

ей го там стария поет с млада кобилка
развежда се с предшественичката ѝ
оня къдравият вече бърка имената на музите си
а пък новите изобщо вместо музи си имат партньорки
а ето го и каталога
в него често се срещат грешки
била ли е Пенелопа муза на Одисей?
или той – на нея?

...опърпаната муза на Ап. Григориев в някакви цигански дрипи
е пристигнала от Екатеринбург
където понастоящем пиянства и сквернослови
безполовите музи на концептуалистите
са увити в ярка амбалажна хартия а ла Зайцев на голо
музата на барда е със скиорски клин

– Ами онези дето се свиват край стените в измачкани сака с лоша кройка
Оплешивяващи и пуснали коремчета?

И онзи младок с прилепнал на задника панталон?

– А, това са музите на поетесите.

... по това време на годината из целия град е пълно с музи.

АНТИЧНА ФИЛОСОФИЯ

чохаджийският син Теофраст
ученик на Аристотел поел от него школата му когато същият се отстранява
е оставил след себе си 491 книги

„За богатството“

„За малодушието“

„За солта млякото и подквасите“

„За косите“

„За различните гласове у животните“

„За съмнителните случаи“

„За потта“

„За клеветата“

„За укрепването на члена“

„За пиянството“

„За ветровете“

„За повреждането на ума“

„За възпитанието на децата“

„За миризмите“

„За меда“

а също така по геометрия ораторско изкуство етика политика любов
– общо 232 808 реда

а освен това пространно завещание
в което дарява градината си на философите за разходки
уведомява че е платил авансово на Праксител за статуя в цял ръст
разпределя книгите покъщнината и парите си
между своя фаворит и приятелите
раздава робите и робините си
двама от тях освобождава и заявява накрая:

„а Евбей да бъде продаден!“

какъв ли си бил робе Евбей?

мързелив

крадлив

или тъкмо обратното на стопанина младия любимец
и си му изневерил с някой от учениците в градинската пристройка?
или пък мъкнейки носилката със стареца си се намръщил слушайки мъдрите
речи?

бих купил Евбей за да го разпитам хубавичко
та нали книгите не са стигнали до нас

ОКАЯН РЕКВИЗИТ

моят вуйчо Ваньо

умря с букет в ръце на Чистопрудния булевард

на младини бе играл при Мейерхолд

нито осакатеният му от велосипед крак
нито женитбата за театрална досадница
нито службата му като завеждащ клуб
го бяха променили и той

винаги влизаше в стаята модулирайки с качаловския си глас
както се влиза с неудобно разперена елха
в предновогодишен трамвай

от онзи дом

остана само един дъбов бюфет

всеки път открихнал вратичките му виждам:
абажур лице засенчено от челото
юмрук стиснал цигара
струйка синкав дим над порцелановата чашка

и на отрупаната закачалка овчи кожух
опипващ женските палта

ПОСЛЕДНАТА ВРАТА

умря брат ми
вече няма никой
между мен и онази врата

месинговата брава
е разхлабена като в обществен клозет
боята тип „слонова кост“ се е олющила
някой е надраскал с пирон „курва“

всеки миг ще се отвори
и ще прекрача в празното

СМЪРТТА НА НОВОБРАНЕЦА КРАЙ УРУС-МАРТАН

в думата „човек“
заседна думата „куршум“

ХВАНИ МИГА

така селският котарак
иска да хване всички птици
та да остане само едно празно небе

ВРЕМЕННО ЖИЛИЩЕ

хората приличат на къщи
с куп струпани за удобство излишни вещи
секции говорещи телевизори килими кафемелачки

баща на семейство с баня-тоалетна
едностайна стара мома
университетски професор от панелен тип
преуспяващ бивш партократ с ремонт лукс
приватизиран депутат (хол с лоджия)
недостроен младок вече целият нашарен с графити
пропукана вила сецесион на поет изостанал от модата
комунални пенсионери
дамичка под стряха от английски керемиди с два гаража сауна и оранжерия
от широко отворените прозорци

откъслечни последни новини детски плач женски смях телефонен звън на стро-
шена стъклена чаша
иззад двойните херметични
ните звук
а в онази закована отдалечена къща
лае и лае някакво куче

ИЗХОД

моята монета от три копейки
със сърп и чук и житни класове по ръбчето

изгуби се в желязната утроба
на автомата за газирана вода

и ето вече четирийсет години не излиза
като онези евреи от пустинята

и ние все
не можем да излезем от СССР
от емайлираната пещера на автомата
където мъдреше се стъклената многостенна чаша

ГЪЛИВЕР

завръщам се от странстване
и вече целият оплетен съм от лилипутските въженца
на домашни грижи

...по стълбичка сгъваема
едно човече се катери към гърдите ми
за да ми прочете присъдата.

СКАРВАНЕ

ти се усмихна
като след дъжд

и ангелите
с големи дървени лопати разгребват облаците
разчиствайки небето

ЛИТЕРАТУРНА СТРАТЕГИЯ

Защо да тряскаме вратата?
След себе си корицата най-тихо ще притворя.
И ще погледам.